

Sygn. akt. I C 1530/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2021 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo

II. obciąża powódkę E. K. kosztami postępowania w całości, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

I C 1530/17

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w Ł. kwoty 40.210 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, w tym kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 210 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia. Powódka wystąpiła również o ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 8 stycznia 2017 r. mogące ujawnić się w przyszłości, a także zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że 9 stycznia 2017 r. w drogerii R. w Centrum Handlowym (...) w G. poślizgnęła się na śliskiej podłodze w sklepie. W następstwie upadku doznała złamania odcinka kości udowej prawej i w konsekwencji trafiła do szpitala w G. – Z.. Zdaniem powódki doznała ona bezapelacyjnie krzywdy, zaś sam proces leczenia trwał ponad 4 miesiące. Podkreśliła, że w wykonywaniu czynności życia codziennego pomagali powódce członkowie najbliższej rodziny. Powódka zgłosiła roszczenie pozwanemu, który jednak odmówił wypłaty należnej kwoty tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła, że kwestionuje zasadność żądania powódki zarówno co do jego podstaw, jak i co do wysokości. Zaznaczyła, że powódka nie wykazała, że działanie bądź zaniechanie pozwanej miało charakter bezprawny i zawiniony, jak również związku przyczynowego pomiędzy działaniem, bądź

zaniechaniem pozwanej, a poniesioną przez E. K. szkodą z 9 stycznia 2017 r. Nadto pozwana wskazywała, że zachowała wszelkie procedury bezpieczeństwa, jakie obowiązują w prowadzonych przez nią placówkach handlowych.

Wskutek wniosku strony pozwanej z dnia 28 maja 2018 r., Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanej Towarzystwo (...) S.A. w W..

W odpowiedzi na pozew, pozwane Towarzystwo (...) S.A. w W. domagało się oddalenia powództwa w całości, wnosząc o zasądzenie od powoda kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Wezwana pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność zarówno co do zasady podnosząc, że powódka nie udowodniła, aby odpowiedzialność za zdarzenie ponosiła pozwana spółka, jak i co do wysokości, wskazując na wygórowanie roszczenia w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania.

Strony podtrzymały swoje stanowiska do zakończenia postępowania w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 stycznia 2017 r. około godziny 09:30, w sklepie (...) zlokalizowanym w Centrum Handlowym (...) w G., E. K. wchodząc do sklepu, idąc w obuwiu na koturnie, nieprawidłowo postawiła stopę i upadła na podłogę. Powódka nie straciła przytomności podczas upadku. Pomocy poszkodowanej bezpośrednio po upadku udzieliły pracownicy sklepu, które pomogły powódce wstać i usiąść na krześle.

W dniu zdarzenia padał mokry śnieg.

dowody: dokumentacja zdjęciowa – k. 28-30, notatka służbowa z wypadku – k. 46, nagranie z kamer monitoringu na płycie CD - k.47, zeznania świadka M. L.- k. 94-95, zeznania świadka J. K. – k. 95-96 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 7 grudnia 2018 r. k.98), zeznania świadka S. B. – k. 125, zeznania świadka P. P. – k. 126 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 25 stycznia 2019 r.), wyjaśnienia powódki E. K. – k. 211-213.

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka zawiadomiła męża o wypadku, który wezwał na miejsce pogotowie ratunkowe. W Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala (...) w G., stwierdzono u powódki złamanie bliższego odcinka kości udowej prawej, pod postacią oderwania górnej części krętarza większego. Wykonano tomografię komputerową stawów biodrowych i następnego dnia wypisano powódkę do domu. Zalecono poruszanie się z pomocą balkonika ortopedycznego bez obciążania kończyny prawej, dalszą konsultację ortopedyczną oraz przepisano leki przeciwbólowe.

dowody: dokumentacja medyczna – k. 13-22, nagranie z kamer monitoringu na płycie CD - k.47, zeznania świadka M. L.- k. 94-95, zeznania świadka J. K. – k. 95-96 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 7 grudnia 2018 r. k.98), zeznania świadka S. B. – k. 125, zeznania świadka P. P. – k. 126 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 25 stycznia 2019 r.), wyjaśnienia powódki E. K. – k. 211-213.

E. K. kontynuowała leczenie w warunkach domowych, stosując się do zaleceń lekarskich. W związku z leczeniem skutków zdarzenia, w pierwszym okresie po nim powódka wymagała pomocy osób trzecich, a spoczywające na niej dotychczas obowiązki domowe przejął jej mąż J. K..

dowody: zeznania świadka J. K. – k. 95-96 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 7 grudnia 2018 r. k.98), wyjaśnienia powódki E. K. – k. 211-213.

W miejscu upadku podłoga była płaska. Nie było na niej żadnych nierówności ani ubytków. Nawierzchnia była sucha i czysta, zaś stosowane przez pozwanego procedury zimowego utrzymania posadzki zapewniały prawidłowe zabezpieczenie osób korzystających z obiektu przed wypadkiem i były stosowane w należyty sposób. Mycie podłogi w całym lokalu organizowane jest pomiędzy godziną 07:00, a 08:00 – co pozwala, by podłoga przed otwarciem sklepu wyschła.

dowody: nagranie z kamer monitoringu na płycie CD - k.47, zeznania świadka M. L.- k. 94-95, zeznania świadka S. B. – k. 125, zeznania świadka P. P. – k. 126 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 25 stycznia 2019 r.), opinia biegłego A. M. – k. 146-149v, uzupełniająca opinia ustna biegłego A. M. – k. 191-192 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 8 września 2020r. k.194).

Pismem z dnia 2 czerwca 2017 r. powódka zgłosiła szkodę pozwanej, która to w dniu 21 czerwca 2018 r. zgłosiła szkodę do ubezpieczyciela Towarzystwa (...) S.A. w W.. W odpowiedzi na powyższe, pozwana jak i towarzystwo ubezpieczeniowe pozwanej, omówili przyznania odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę wskazując, że brak jest przesłanek potwierdzających ich odpowiedzialność za opisywane zdarzenie.

dowody: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 25-27, akta szkody na płycie CD – k. 84.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości sądu, dlatego uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Przy ustalaniu stanu faktycznego sąd oparł się na zeznaniach złożonych przez świadków M. L., S. B. i P. P., będących pracownikami sklepu (...) w G.. Zeznania te były jasne, spójne i logiczne i znajdowały potwierdzenie w treści złożonej do akt sprawy dokumentacji, w tym notatki służbowej z dnia zdarzenia (k.46).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. K. w części, w której korespondowały z pozostałymi dowodami stanowiącymi podstawę do ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd miał na uwadze, iż jako mąż powódki był osobiście zaangażowany w rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Wyjaśnieniom złożonym przez powódkę E. K. na piśmie, Sąd dał wiarę jedynie w zakresie jego ogólnego stanu zdrowia, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. W pozostałym zakresie w tym co do przyczyn oraz miejsca zdarzenia, sąd uznał je za niewiarygodne, nie poparte żadnymi miarodajnymi dowodami, a nadto sprzeczne ze zgromadzoną dokumentacją, a także zeznaniami obiektywnych świadków. Przede wszystkim zaś wyjaśnienia powódki, co do przyczyny wypadku, Sąd uznał za niewiarygodne z tego powodu, że ich treści nie dało się pogodzić z wnioskami płynącymi z zapisu obrazu - monitoringu sklepu z dnia 9 stycznia 2017 r. - na nagraniu nie widać bowiem, by podłoga sklepu w centrum handlowym w miejscu upadku powódki była mokra i nie wskazywały na to również zachowania innych osób ukazanych na nagraniu.

Sąd postanowieniem z dnia 25 stycznia 2019 r. dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa obiektów budowlanych na okoliczność tego czy posadzka w spornym obiekcie wykonana jest z materiału zapewniającego odpowiednie zabezpieczenie przeciwpoślizgowe, zwłaszcza w warunkach zimowych oraz czy procedury zimowego utrzymania posadzki stosowane przez pozwaną zapewniały prawidłowe zabezpieczenie osób korzystających z obiektu przed wypadkiem.

Sąd w pełni podzielił opinie biegłego A. M., zarówno główną jak i wyjaśnione złożone przez niego na rozprawie w dniu 8 września 2020 r. - albowiem spełniają one stawiane im wymogi, odzwierciedlają staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia. Biegły odpowiadał w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na ich uzasadnienie, jak i odpierająca zarzuty powódki argumentacja jest w pełni przekonująca, a równocześnie poparta znajomością literatury przedmiotu jak i praktyki. Z opinii biegłego wynika przede wszystkim, iż nie zachodzi bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy szkodą /urazem doznany przez powódkę, a stanem nawierzchni spornego obiektu. Wskazał on jednak, iż nie jest w stanie odpowiedzieć na pytanie czy posadzka w lokalu była wykonana z odpowiedniego materiału, a to z uwagi na brak dostępnego opakowania użytych płytek i dokumentacji projektowej obiektu. Jednakże podkreślił, iż procedury zimowego utrzymania posadzki zapewniały prawidłowe zabezpieczenie osób korzystających z obiektu przed wypadkiem i były stosowane w należyty sposób. Dodał

przy tym, iż w dniu zdarzenia na wejściu do lokalu leżała mata, która umożliwiała wytarcie butów/otrzepanie z błota pośniegowego. Nadmieniał, iż na nagraniu z kamer monitoringu widać, że przez miejsce, w którym upadła powódka, wcześniej przeszły w sposób naturalny dwie inne osoby – co świadczy, że w chwili zdarzenia podłoga w tym miejscu nie była moka, ani śliska. Biegły podczas składanych wyjaśnień ustnych w całości podtrzymał rzeczoną opinię i oznajmił, iż jego zdaniem przyczyną zdarzenia mogło być obuwie noszone przez powódkę.

Na marginesie wskazać należy, że przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Nie są miarodajne dla oceny tego dowodu niekonkurencyjne z nim oceny stron co do faktów będących przedmiotem opinii. Do wskazanych kryteriów oceny dowodu z opinii biegłego pozwany nie nawiązał, poprzestając na ogólnej krytyce wniosków w niej zawartych. Według Sądu zarzuty powódki do opinii zostały przez biegłego przekonująco odparte i należy je traktować jak polemikę z wynikami niekorzystnej dla niej opinii, opartą jedynie na subiektywnym przekonaniu o swoich racjach, a nie na rzetelnej, obiektywnej i popartej wiedzą fachową argumentacji merytorycznej.

Jednocześnie Sąd w toku niniejszego postępowania pominął kserokopie paragonów i pokwitowania, znajdujące się na k. 23, gdyż zdaniem Sądu nie mogły one stanowić dowodu w sprawie. Przede wszystkim powyższe należy oprzeć o fakt, że paragon jest dowodem zakupu określonych produktów, jednak nie wskazuje kto dokonał określonego zakupu. Wobec powyższego trudno przyjąć, aby mógł on stanowić dowód na zakup określone rzeczy przez powódkę.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął dowód z opinii biegłego ortopedy, a to wobec dokonania przez Sąd oceny bezzasadności pozwu co do samej jego zasady, co zostanie szczegółowo omówione w dalszej części uzasadnienia.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Niewątpliwie podstawę prawną roszczenia powódki w zakresie dochodzonego roszczenia stanowi art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W niniejszej sprawie bezspornym był fakt zaistnienia poślizgnięcia się w dniu 9 stycznia 2017 r. Jednak dla ustalenia odpowiedzialności za krzywdę należy w pierwszej kolejności ustalić odpowiedzialność sprawcy za zdarzenia wywołujące u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Wobec tego zachodziła potrzeba zbadania, czy miał miejsce czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c., który rodziłby po stronie pozwanej odpowiedzialność odszkodowawczą. Pamiętać bowiem należy, iż roszczenie o zadośćuczynienie przysługuje jedynie osobie, przeciwko której skierowane było zdarzenie określone jako czyn niedozwolony. Za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania szkody. Czyn sprawcy pociągający za sobą odpowiedzialność cywilną musi charakteryzować się bezprawnością, która w tradycyjnym ujęciu oznacza sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym czyli powszechnie obowiązującymi normami prawa, a także nakazami i zakazami wynikającymi z zasad współżycia społecznego.

Współcześnie przeważa stanowisko, że należy rozdzielić zakresy winy i bezprawności, a bezprawność ujmować jako przesłankę winy. Przyjmuje się, że pojęcie winy należy odnieść jedynie do opisanego podmiotowych cech zachowania się sprawcy szkody, jednak dopiero czyn bezprawny może być oceniany w kategoriach czynu zawinonego w rozumieniu art. 415 k.c. Bezprawność czynu oznacza jego sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Winę można natomiast przypisać sprawcy czynu w sytuacji, w której istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego, jak i subiektywnego. (por. A Rzetecka Gil, Komentarz do art. 415 k.c., lex / el 2011, wyrok SN z 7 maja 2008 r., IICSK 4/08, niepubl).

Bezprawnym zachowaniem się będzie więc takie, które stanowi obiektywne złamanie określonych reguł postępowania, czyli będzie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. Przez "porządek prawny" rozumie się nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, ale również nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zaś w myśl art. 361 § k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialności tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zatem za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem jej powstania, przy czym dłużnik jest zobowiązany do świadczenia odszkodowawczego względem wierzyciela, gdy wystąpią: zdarzenie, z którym przepisy łączą odpowiedzialność danej osoby, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą. W okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne było ustalenie wskazanych przesłanek odpowiedzialności, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii winy pozwanej spółki (...) z siedzibą w Ł. oraz związku przyczynowego.

Sąd zważył, że o ile powódka udowodniła, że wystąpił u niej uszczerbek na zdrowiu w wyniku poślizgnięcia się na podłodze drogerii w centrum handlowego, to jednak nie podołała ciężarowi dowodu w zakresie wykazania, że do upadku doszło w wyniku bezprawnego i zawinonego zachowania osób odpowiedzialnych za zachowanie czystości na terenie tego obiektu. Brak było jakichkolwiek wiarygodnych danych pozwalających na ustalenie, że w miejscu wypadku nawierzchnia była mokra, nieposprzątana czy w inny sposób zagrażająca wyrządzeniem szkody przechodniom. Nadto na dostępnym w aktach zapisu obrazu - monitoringu sklepu z dnia 9 stycznia 2017 r. - nagraniu nie widać, by podłoga centrum handlowego w miejscu upadku powódki była mokra i nie wskazywały na to również zachowania innych osób ukazane na nagraniu. W miejscu zdarzenia przechodziło kilka innych osób, jednak żadna z nich nie zwracała uwagi na stan nawierzchni - nikt nie zwalniał kroku ani nie omijał miejsca wskazanego jako miejsce wypadku. Wskazać należy, że gdyby istotnie w miejscu upadku powódki znajdowały się jakiegokolwiek zanieczyszczenia, stwarzające zagrożenie wypadków kolejnych osób, obecni na miejscu pracownicy zwróciliby na to uwagę, aby zapobiec kolejnym wypadkom. Takich działań jednak nie zarejestrowano. W kontekście tego nagrania za wiarygodne Sąd uznał zeznania pracowników pozwanej spółki (M. L. i S. B.) obecnych przy powódce niedługo po wypadku. Ponadto znamionnym jest, iż biegle z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wskazał, iż procedury zimowego utrzymania posadzki stosowane przez pozwaną spółkę były prawidłowe. Poza tym jak podkreślił, mycie podłogi w sklepach pozwanej organizowane jest pomiędzy godziną 07:00, a 08:00, co pozwala na to by podłoga wyschła przed otwarciem lokalu tj. o godzinie 09:00. W związku z tym nie można było uznać, że winę (rozumianą jako niedochowanie należytej staranności w wykonywaniu swoich obowiązków - art. 355 § 1 k.c.) za uszczerbek na zdrowiu E. K. miałyby ponosić pozwana spółka.

Odnosząc się do zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela, wskazać należy, że odpowiedzialność ta ma charakter wtórny do odpowiedzialności ubezpieczonego. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela jest określony przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, a skoro nie można przypisać pozwanej spółce (...) z siedzibą w Ł. winy w powstaniu po stronie powódki szkody, brak podstaw dla uwzględnienia powództwa.

Podkreślić należy, że skoro niesłuszna okazała się zasada wywodzonego przez powódkę roszczenia, to zbędne było prowadzenie postępowania dowodowego zmierzającego do ustalenia wysokości należnych powódce zadośćuczynienia i odszkodowania.

Ze względów przywołanych powyżej powództwo podlegało oddaleniu, co też Sąd uczynił w punkcie I. wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II. na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., obciążając nimi powódkę w całości, jako stronę przegrywającą proces, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Dnia 16 września 2021 r.

1. (...)
2. (...)
3. (...)

(...)